

tallets forslag til objektiv bødeansvarsregel er samtidig udgået af forslaget.

Justitsministeriet har endvidere overvejet, om de gældende regler for bødestraffens udmåling er hensigtsmæssige og rimelige også for dette særlige område.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det i denne type sager f.eks. ikke rimeligt, at bødens størrelse således som udgangspunkt – ud over lovovertrædelsens grovhed – beror på redaktørens eller forfatterens indtægtsforhold. For pressedelikter synes de relevante faktorer for bødeudmålingen snarere at burde knyttes til følgende hovedfaktorer:

1. Lovovertrædelsens beskaffenhed, dvs. selve gerningstypen, omstændighederne i forbindelse med handlingen i henholdsvis formildende eller skærpende retning, offerets adfærd m.v.
2. Vedkommende massemedies udbredelse. Således opleves en krænkelse i visse tilfælde langt stærkere, desto større udbredelse mediet har, mens en krænkelse i andre tilfælde også i et lokalt medie kan volde større »skader« for offerets familie m.v.
3. Massemediet vil i nogle tilfælde have opnået en økonomisk gevinst (øget salg), dvs. en større fortjeneste, hvis størrelse det imidlertid kan være noget nær umuligt at opgøre mere præcist og derfor næppe heller vil blive genstand for konfiskation efter straffelovens regler om udbyttekonfiskation. På den anden side forekommer det heller ikke rimeligt, hvis domstolene ikke ved deres bødeudmåling tager sådanne forhold i betragtning.

Lignende forhold gør sig gældende på andre typer lovovertrædelser. Ved overtrædelser af miljølovgivningen vil den samlede økonomiske gevinst ofte heller ikke præcist kunne udfindes, hvorimod det i mange tilfælde vil være muligt nogenlunde præcist at fastslå virksomhedens besparelse ved ikke i en given periode at have truffet bestemte miljøsikrende foranstaltninger, og domstolene har da også i sådanne tilfælde fastsat bøden på grundlag af virksomhedens besparelse.

Sammenfattende er det herefter Justitsministeriets opfattelse, at der på dette område er behov for at fravige de almindelige udmålingsfaktorer, der er angivet i straffeloven, selv om der ikke på dette område i alle henseender vil være

tale om at tage hensyn til de samme forhold. F.eks. kan man vanskeligt tale om »tilsiget økonomisk fordel« for så vidt angår Danmarks Radio og TV 2. Endvidere skal peges på, at domstolene naturligvis skal anvende strafudmålingskriterierne på en sådan måde, at en eventuel bøde ikke kommer til at stå i åbenbart misforhold til, hvad vedkommende massemedie konkret har mulighed for at udrede.

På baggrund af ovenstående foreslår Justitsministeriet, at der indsættes en særlig bestemmelse om domstolenes bødeudmåling ved materielle pressedelikter. En sådan bestemmelse er indsat i lovforslagets § 26, stk. 2. «

Spørgsmål:

»Ministerens kommentar udbedes til vedlagte artikel fra Morgenavisen Jyllands-Posten den 17. marts 1991. Specielt ønskes en udtalelse om påstanden, om medieansvarslovens § 14 begrænser den journalistiske frihed. Der ønskes herunder en kommentar til det nævnte eksempel – sagen Else Hammerich mod Uffe Ellemann-Jensen.

Der ønskes endvidere en redegørelse for forholdet mellem borgerlig straffelov og medieansvarslov.«

Svar:

1. Efter § 14 i lovforslaget er den, der i en artikel citeres for en navngiven udtalelse *medansvarlig* for udtalelsens indhold efter lovgivningens almindelige regler, såfremt udtalelsen er gengivet korrekt og den pågældende har godkendt, at udtalelsen gengives navngiven.

Efter gældende ret er selve fremsættelsen af strafbare ytringer kriminaliseret. Bestemmelsen i § 14 fører til, at den, der har fremsat en strafbar ytring, under visse betingelser herudover også kan drages presseretligt til ansvar for gengivelsen.

Forslaget indebærer således, at den navngivne meddeler (kilde) inddrages som presseretligt ansvarssubjekt og i givet fald som sådant ifalder medansvar for sine i pressen offentliggjorte udtalelser sammen med den angivne forfatter af den artikel, hvori udtalelserne er gengivet, eller, hvis artiklen er unavngiven, sammen med redaktøren.

Den, der føler sig krænkede, kan i overensstemmelse med gældende ret i et privat søgsmål